

Хю Хауи

СИНОЗ

КОЛЕКЦИЯ
НЕБЮЛА

Хю Хауи

СИЛОЗ

Артлайн Студиос
София, 2023

ФАНТАСТИЧНА КОЛЕКЦИЯ „НЕБЮЛА“ КНИГА I

HUGH HOWEY

WOOL

Copyright © 2012 by Hugh Howey

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СИЛОЗ

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Хю Хауи

Превод: © 2023 Ангел Ангелов

Редактор: Кристина Димитрова

Коректор: Калоян Игнатовски

Корица: © Филип Цонкин

Предпечат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“,

ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

Преработено издание

ISBN 978-619-193-309-9

Съдържание

Първа част: ХОЛСТЪН _____	7
Втора част: ПРАВИЛЕН РАЗМЕР _____	55
Трета част: ПРОКУДЕНА _____	157
Четвърта част: РАЗКРИТИЕТО _____	267
Пета част: ИЗГУБЕНИТЕ _____	419
Епилог _____	653

Първа част

Холстън

Децата си играеха, докато Холстън се изкачваше към смъртта си. Чуваше ги как пицят така, както пицят само щастливите деца. Те монуркаха лугешки отгоре, а Холстън вървеше бавно – всяка негова стъпка по спираловидното стълбище беше методична и тежка и караше старите му ботуши да звънтят под металните стъпала.

Стъпалата, както и ботушите на баща му показваха следи от износване. Боята се беше запазила туктам по ъглите и от долната страна на стълбите – на местата, които не бяха докосвани. От движението по останалата част от стълбището се вдигаха облачета прах. Холстън усещаше вибрациите по перилата, които бяха изтрити до голия метал. Това винаги го беше удивявало – как вековете допир на голи длани и влачеци се крака могат да изнесят здравата стомана. Предполагаше, че се случва молекула по молекула. Всеки живот беше протривал стоманата слой след слой, дори силовият на свой ред да бе угасил този живот.

От движението на поколенията всяко стъпало беше леко вдлъбнато и ръбът му беше загладен като нацупена устна. В средата не беше останала почти никаква следа от ромчетата, които някога предназначаха от подхлъзване. Отсъствието им можеше да бъде отгатнато само по следите от всяка страна – от равната стомана стърчаха малки пирамидални издутини с остри ръбове и с точици останала боя.

Холстън вдигна износения си ботуш от старото стъпало и пристъпи нагоре. След това го направи отново. Мислите му се насочиха към онова, което бяха сторили неизброимите години – как бяха отстранявали молекула след молекула и живот след живот, превръщайки ги във фин прах. И не за първи път той си каза, че нито животът, нито стълбището би трябвало да съществуват по този начин. Ограниченията на тази дълга спирала, която преминаваше през погребания силов като сламка в чаша, не бяха предвидени за такава активна употреба. Както по-голямата част от цилиндричния им дом, изглежда, и тя е била направена за други, които отдавна бяха забравени. Според Холстън онова, което сега хиляди хора използваха като оживена артерия за движение нагоре-надолу в безкрайно повтарящите се дневни цикли, по-скоро следваше да се ползва само за спешни случаи, и то от не повече от няколко дузини обитатели.

Подмина още един етаж – участък от общи спални помещения във формата на пай. Докато Холстън се изкачваше за последно през останалите няколко нива, веселите детски гласове отгоре станаха дори по-оглушителни от преди. Това беше смехът на младостта, на душите, които още не бяха осъзнали къде живеят, които още не усещаха от всички посоки върху себе си натиска на пръстта и чиито умове още далеч не бяха погребани, а *живи*. Живи, свежи и надаващи радостни звуци, които кънтяха надолу по стълбата и бяха в противоречие с действията на Холстън, с твърдото му решение да излезе *навън*.

Когато приближи горното ниво, един детски глас се извиси над останалите и Холстън си спомни детството си в силоза – училището и игрите. По онова време задушаваният бетонен цилиндър с безкрайните етажи от апартаменти, работилници, хидропонни градини и пречиствателни зали с плетеници от тръби му се струваше

като огромна вселена – безкрайно пространство, което човек никога не би могъл да изследва изцяло, лабиринт, в който с приятелите му можеха да се загубят завинаги.

Но тези дни бяха отминали преди трийсет години. Детството на Холстън сега му изглеждаше като нещо, случило се преди два или три живота, нещо, което е доставяло радост на другия. Не на него. Беше прекарал целия си живот под тежестта на задълженията си на шериф, опитвайки се да блокира това минало. А напоследък беше настъпил третият етап от живота му, различен от детството и от работата му. Последните слоеве от неговата същност бяха смлени и превърнати в прах. Беше прекарал три години в тихо очакване на онова, което никога нямаше да настъпи, и всеки ден от тях беше по-дълъг от кой да е месец от по-щастливите предишни етапи в живота му.

На върха на спираловидното стълбище Холстън почувства под ръката си края на парапета. Извитият прът от протурата стомана свърши, когато стълбището стигна до най-широките помещения в целия комплекс на силоза – кафетерията и съседното фоайе. Веселите писъци сега се чуваха от същото ниво, на което беше и той. Между разхвърляните столове се стрелкаха ярко облечени фигурки, които играеха на гоненица. Шепя възрастни се опитваха да сложат ред в хаоса. Холстън видя Ема да взема от тебеширите и пастелите, разпилявани върху шарените плочки. Съпругът ѝ Кларк седеше зад маса, върху която бяха наредени чаши със сок и купички с курабийки от царевично брашно. Той помахна на Холстън от другия край на стаята.

Холстън дори не помисли да отвърне на поздрава му – нямаше нито енергия, нито желание за това. Погледът му премина покрай възрастните и покрай играещите деца и се насочи към размазаната гледка зад тях, проектирана на стената на кафетерията. Това беше най-големият общ

изглед към техния негостоприеман свят. Сутрешна сцена. Слабата светлина на зората обливаше безжизнените хълмове, които почти не се бяха променили от детството на Холстън. Просто неизменно си стояха там, докато момчето, което някога се гонеше между масите, се бе превърнало в празна обвивка. Отвъд внушителните хребети на тези хълмове се простираше познатата загнила линия на хоризонта, която слабо проблясваше на светлината на утринните лъчи. Древното стъкло и стомана се мяркаха в далечината на местата, където се предполагаеше, че хората някога са живели над земята.

Едно дете се отдели от групата като комета и се блъсна в коленете на Холстън. Той сведе поглед и посегна да докосне хлапето – момчето на Сюзан – но точно като комета него вече го нямаше, притеглено от орбитите на останалите.

Холстън внезапно се сети за лотарията, която двамата с Алисън бяха спечелили в годината на нейната смърт. Билетът все още беше у него, носеше го навсякъде. Едно от тези деца можеше да е тяхно – сега навярно щеше да е на две и да върви несигурно след останалите. Като всички родители и те мечтаеха да имат двойното щастие да им се родят близнаци. Разбира се, бяха опитвали. След като отстраниха импланта ѝ, те прекарваха нощ подир нощ в опити да оползотворят този билет. Някои родители им желяеха късмет, докато други, които се надяваха да спечелят от лотарията, тайно се молеха годината да отмине, без да са успели.

Знаейки, че имат само една година, двамата с Алисън бяха станали суеверни и опитваха всичко, което би могло да помогне. Разни трикове като чесън, увесен над леглото, който уж увеличавал плодовитостта, две монети под дюшека за близнаци, розова панделка в косата на Алисън или петна синя боя под очите на Холстън – всичко това беше смешно, отчаяно и забавно. Единстве-

ното по-безумно нещо би било да *не* опитат всичко и да пропуснат някой глупав сеанс или друга измишльотина.

Но не им беше писано. Още преди дори годината им да изтече, лотарията беше гадена на друга двойка. Не защото не опитваха, а защото нямаха време. Защото той внезапно бе останал без *съпруга*.

Холстън се извърна от игрите и неясната гледка отвън и се отправи към кабинета си, който се намираще между кафетерията и въздушния шлюз на силоза. Докато вървеше, мислите му се насочиха към битката, която някога се беше състояла тук – призрачна битка, през която трябваше да преминава всеки ден през последните три години. И той знаеше, че ако се обърне и се вторачи с присвити очи в гледката, все по-влошаваща се от замъглените лещи на камерата и от мръсотията във въздуха, ако проследи с поглед тъмния ръб нагоре по хълма, онази гънка, която тръгваше от калната дюна към града отвъд нея, можеше да зърне безмълвния ѝ силует. Там, върху онзи хълм, можеше да види жена си. Тя лежеше, свила ръце под главата си, като спяща скала, разрушавана от въздуха и токсините в него.

Може би.

Трудно се забелязваше дори преди замъгляването да започне отново. А и на тази гледка не можеше много да се вярва. Всъщност тя по-скоро пораждаше съмнение. Затова Холстън просто предпочете да не я гледа. Той премина през мястото, където жена му беше водила призрачната си битка и където спомените за нейната внезапна лудост щяха да се таят вечно, и след това влезе в кабинета си.

– Я виж ти, кой е станал рано – каза Марнс и се усмихна.

Заместникът на Холстън затвори старото метално чекмедже на шкафа за папки и то изстена безжизнено. Взе чашата си, от която се вдигаше пара, и след това забеляза сериозното изражение на Холстън.

– Шефе, добре ли си?

Холстън кимна. Посочи стойката за ключове зад бюрото.

– Затворническата килия – каза той.

Усмивката на заместника беше заменена от смутена гримаса. Той остави чашата и се обърна да вземе ключа. Докато беше с гръб, Холстън потри за последен път острата хладна стомана в дланта си и след това остави звездата върху бюрото. Марнс се обърна и му подаде ключа. Холстън го взе.

– Да уда ли да гонеса парцала? – Заместникът посочи с палец назад към кафетерията.

Освен ако в килията нямаше някой с белезници, те влизаха вътре само за да почистят.

– Не – отвърна Холстън.

Той кимна по посока на килията и направи знак на заместника си да го последва.

Обърна се и се отправи натам, а столът зад бюрото изскърца, докато Марнс се надигаше да тръгне след него. Ключът влезе в ключалката с лекота. Откъм добре направените и поддържани вътрешни части на вратата се чу остро изщракване. Последва го лекото скърцане на пантите, една решителна стъпка, затваряне, ново изщракване и мъчението свърши.

– Шефе?

Холстън му подаде ключа между решетките. Марнс го погледна неуверено, но дланта му се отвори и той го прие.

– Какво става, шефе?

– Извикай кмета – нареди му Холстън и изпусна тежката въздишка, която беше сдържал три години. – Кажу ми, че искам да изляза навън.